

NO 19

5. oktober 1950

50. årgang

Arbejdsglæde.

Om menneskene i vor mekaniserede tid kan føle arbejdsglæde er et spørgsmål, der i de senere år er blevet aktuelt og sat under debat, ikke alene i vort land, men også andre steder.

I Sverige har man taget håndfast på problemet, idet det svenske Arbejdernes Oplysningsforbund sidste vinter arrangerede studiekredse med deltagelse af arbejdsgivere, arbejdsledere samt arbejdere, der i fællesskab drøftede problemet. Man blev enige om, at spørgsmålet trængte sig på og skulle løses både til gavn for den enkelte i virksomheden beskæftigede og for produktionen som helhed. Det skal i den forbindelse indskydes, at Sverige i dag har et højt udviklet gennemrationaliseret produktionsapparat, hvis ydeevne giver betingelser for en højere levestandard, men de svenske arbejderorganisationer er endvidere inde på den tanke, at det ikke er nok at tilkæmpe sig højere lønninger, men at arbejdernes velbefindende på arbejdspladsen også har stor betydning, og en indsats herfor må gøres.

Sverige kan også vise resultater af bestræbelserne i så henseende. Det store svenske motorskib »Gripsholm«, der sejler i rutefart på Amerika, gennemgik for ca. 1 år siden en større ombygning på et tysk værft, og en af de største forandringer, der skete, var indretningen af helt nye kamre, opholds- og spisesaloner for besætningen. Skibets rederi godkendte, hvilken betydning det har for besætningens velbefindende, at der findes tiltalende kamre og saloner at opholde sig i udenfor arbejdstiden.

Også de svenske statsbaners generaldirektør har udtalt sig om emnet. På en given anledning svarede han, at det ikke alene var i personalets interesse, at disse følte arbejdsglæde, men at det også havde betydning for banerne og deres kunder, at jernbanemændene følte tilfredshed ved deres gerning.

I USA blev problemet sat under diskussion for adskillige år siden, og i debatten herom blandede sig også en universitetsprofessor, der bl. a. hævdede, at den form, hvorunder arbejdet former sig på Fords fabrikker, er dræbende for det menneskelige følelsesliv, og professoren gik så vidt, at han påstod, at arbejderne, beskæftigede på nævnte fabrikker, blev gjort til mekaniske robotter.

Tilhængerne af Ford systemet — hvor arbejdsgeberne er i overtal — har dog gode kort på hånden i deres argumentation for systemets gode sider. De gør gældende, og med en vis ret, at levestandardens stigning er afhængig af produktionsapparatets rationalisering, og jo mere effektivt denne gennemføres, desto større krav kan arbejderne stille om at blive delagtig i de resultater, der affødes af produktionsstigningen.

En naturlig reaktion fra arbejdernes side har været kravet om en nedsættelse af arbejdstiden, et krav, der også i USA er imødekommet. Som bekendt er 40 timers-ugen indført så godt som overalt, og for jernbanemændenes vedkommende blev denne arbejdsuge med fuld lønudligning indført fra 1. september 1949.

Ved større fritid til rådighed — hvor de in-

dividuelle interesser kan plejes — har man altså søgt at skabe erstatning for den arbejdsglæde, som ikke kan findes i en virksomhed, hvor menneskene er beskæftiget ved et samlebånd, En produktionsform, der vinder mere og mere indpas også i vort land.

Spørgsmålet om en nedsættelse af arbejdstiden i almindelighed er ikke aktuel for øjeblikket her hjemme, men uden tvivl vil kravet inden for en overskuelig tid melde sig og blive underbygget med de samme betragtninger, som er anvendt i USA, og det vil ikke kunne tilbagevises.

Vender vi os til vore egne enemærker eller de forhold, hvorunder lokomotivmanden udfører sit arbejde, må det erkendes, at selv om rationalisering har vundet indpas ved jernbandedriften, er vi dog langt fra samlebåndssystemet og vil antagelig i lang tid fremover være forskånet herfor. Dermed er ikke sagt, at lokomotivmændene er uden ønsker i retning af at opnå større arbejdsglæde i deres daglige virke, og ønskerne herom må der tages hensyn til.

Det ansvarsfulde arbejde, lokomotivmændene udfører på alle tider af døgnet, berettiger til, at der udvises nogen større imødekommenhed, når krav om lettelse i de opstillede ture fremsættes. Det er klart, at familielivet i nogen grad lider under dette, at en mand arbejder i døgn-drift, og — ganske forståeligt — fremkommer der fra personalets side ønsker om noget mere aftenfrihed, end der findes i de af distrikterne udsendte ture.

Dette krav kan ikke velblivende siddes overhørig. Lokomotivmændene må have mere lejlighed til at deltage i det kulturliv, der nu engang udfolder sig om aftenen enten i familiekredsen eller andre steder.

I de nye tjenestetidsregler er ganske vist nedlagt, at en tjenestemand, hvis tjeneste er 4-delt 4 ugedage, tilstås en ugentlig friaften udover fridagens og aftenen forud for denne, en friaften, der senest skal begynde kl. 17,00, men der er intet anført om, hvornår tjenesten igen tidligst kan begynde, og en friaften, hvorefter tjenesten skal tiltrædes kl. 3,00 om morgenen, er ikke af megen værdi. Selvfølgelig er det et spørgsmål, der berører statsbanernes økonomi, men økonomien må vige til fordel for den menneskelige tilfredshed ved tilværelsen.

Som landets største og vigtigste transportvirksomhed er Danske Statsbaner ofte i søgely-

set, og deres regnskabsmæssige stilling, der ikke er strålende, bliver tit drøftet, men trods dette har vi, der er beskæftiget i virksomheden, krav på hensyntagen, når vore rimelige ønsker fremsættes.

Lokomotivmændene, for hvem pligtopfyldenhed er det første bud, yder sammen med andre jernbanemænd en anerkendelsesværdig indsats i samfundet, og store bestræbelser gøres, for at kravet om den bedste service til landets befolkning kan efterkommes. Derfor er det kun ret og rimeligt, at der vises forståelse overfor dem, selv om det er forbundet med udgifter.

Begrebet »arbejdsglæde« er ikke ukendt for danske lokomotivmænd, men denne glæde ville uden tvivl blive større, hvis deres gerning blev bedre anerkendt, og nogen større lydhørhed for deres forskellige anmodninger blev udvist. Rimelige og tidssvarende krav bør ikke afvises, men tages op til alvorlig overvejelse i overensstemmelse med hele udviklingen.

Samarbejdsudvalgenes hovedudvalg meddeler:

Forslag fra personalet kan honoreres.

På hovedudvalgets sidst afholdte møde oplystes under beretningen vedrørende DSBs regnskabsmæssige stilling, at der for det kommende finansår må regnes med et underskud på 13 mill. kr., selv om de af rigsdagen gennemførte takstforhøjelser giver den stipulerede merindtægt på 30 mill. kr.

Efter anmodning fra finansministeriet skal der spares betydelige beløb på bevillingerne til de projekterede anlægsarbejder og nyanskaffelser i år; der må for det kommende finansår regnes med, at nogle af de påtænkte arbejder må udsættes som følge af en strammere kurs overfor investeringer i civile statsanlæg.

For at oparbejde personalets forståelse af, at der fremsættes forslag fra såvel ansatte som løst antagne personale vedrørende banernes drift, tiltrådte udvalget, at der udsendes nærmere retningslinier for sådanne forslags fremsættelse til og behandling indenfor banernes administration. Man fandt fra hovedudvalgets side, at det ikke ville være praktisk at oprette et særligt »forslagskontor« for behandling af sådanne forslag, idet der fra de forskellige kontorers og den til rådighed værende ingeniørmedhjælps side vil kunne gives forslagene en så grundig og saglig behandling, som man kan ønske.

For at fremme lysten til og interessen for at fremsætte forslagene indsattes i disse bestemmelser adgang til at honorere ikke alene forslag, som bliver realiseret, men også forslag, der på grund af mulige — forslagsstilleren ukendte — forhold ikke er muligt at gennemføre.

Der skal dels i »Vingehjulet« og dels gennem beretninger til hovedudvalget gives meddelelse om, hvilke forslag, der godkendes, og hvert år skal en samlet opgørelse af forslagernes antal udsendes fra Trafik- og Personalafdelingen.

Ved de godkendte bestemmelser sikres de af personalet, der fremsætter *positive* forslag, at forslagene underkastes en virkelig og uhildet bedømmelse, at de får svar vedrørende forslagernes anvendelighed, og yderligere er givet adgang til, at forslag kan indsendes under mærke, således at navnekonvolutter først åbnes, når forslaget er undersøgt og vurderet, og der skal gives forslagsstileren svar og eventuelt honorar.

Udvalget drøftede en ændring af udsendelsen af driftsberetningen til stationerne således, at der til dem kun udsendes den del af driftsberetningen, som har særlig interesse for stationerne.

Den nye type elektriske slutsignallygter er efter grundige forsøg i drift godkendt af såvel personale som administration, og den sættes nu i fabrikation. Der fortsættes med forsøg tilsligtende at finde frem til at kunne anvende slutsignallygten både som dag- og natsignal, hvorved der vil kunne opnås væsentlige besparelser gennem anskaffelsen af et færre antal lygter, end hvis den kun skulle bruges som natsignal.

Et par specialspørgsmål vedrørende specifikation af den til ekstraarbejdere udbetalte løn og ombygning af landstationernes hovedbygninger henvistes efter udvalgsbehandling til drøftelse med de særlige interesserede parter.

Efter forslag fra Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg tiltrådtes, at der som erstatning for de ved samarbejdsudvalgenes oprettelse bortfaldne værkstedstekniske udvalg oprettes lokale udvalg ved værkstederne i København, Aarhus og Nyborg samt signaltjenestens værksted i København og Aarhus, hvor antallet af beskæftigede berettiger til oprettelsen af lokale udvalg.

Hovedudvalget drøftede indgående hvilke forholdsregler, der kan tænkes at kunne medvirke til en nedsættelse af antallet af ulykker og tilskadekomster under udførelsen af arbejdet ved banerne.

Til belysning af emnet forelå en række oplysninger om, hvorledes man ved forskellige jernbaneselskaber i USA har iværksat plakatagitation, og ved statistiske opgørelser søger at indskærpe personalet den særlige risiko, jernbanearbejdet indebærer.

Udvalget vil til næste møde sætte sig ind i det forelagte materiale og derefter fortsætte behandlingen af denne for personalets velfærd meget vigtige sag.

Foranlediget ved en henvendelse fra en tjenestemand blev oplyst, at man indenfor jernbane- og vejmyndighederne arbejder med forslag til ændring af vejkrydssignalerne med et svensk forslag som udgangspunkt. Ved en sådan ændring af vejkrydssignalerne skulle kunne opnås en væsentlig større sikkerhed for såvel jernbane som landevejs-trafikken.

Kongres i Tyskland.

For første gang siden nazismens fald har vi været indbudt til at overvære det tyske Jernbaneforbunds (Gewerkschaft der Eisenbaner Deutschland) kongres, der holdtes i Gelsenkirchen fra den 11.—16. september 1950.

Gelsenkirchen, der ligger i Ruhrområdet, er ikke nogen særlig kendt by og er i hvert fald ikke noget turistcenter.

Byen er ikke særlig gammel, i 1847 var det kun en landsby med ca. 600 indbyggere, men havde dog en banegård. Byen voksede med årene, og i 1928 blev nogle omliggende byer, Bues og Amt Horst sammenlagt med den til et byområde, og byen har stadig udviklet sig, således at den i dag har omkring 300.000 indbyggere.

Gelsenkirchen er en fabriksby, hvis virkefelt er kul, jern og glas, og i de senere år er en betydelig beklædningsindustri dukket op.

Søndag den 10., dagen før kongressen, blev der afholdt et friluftsmøde, hvor 50.000 jernbanefolk var mødt, de var ankommet med 30 særtog fra alle dele af Tyskland vest for jerntæppet. Siden 1933 den største tilkendegivelse for demokrati og frihed.

Efter en orkesterkoncert tog fagforeningens formand, Hans Jahn, ordet. Han indledede med at omtale de østtyske brødre, der ikke kunne føle den personlige frihed og ytrede ønske om, at den dag måtte oprinde, da også de kunne opnå friheden til at tage deres skæbne i deres egen hånd. Desuden rettede han i fagforeningens navn en appel til verdensoffentligheden, »Giv os vore krigsfanger tilbage«. 500.000 lider forsmædelse i Sovjetrusland, og dertil kommer »90.000 bortslebte kvinder«. Begge appeller fik stormende bifald. Fremdeles meddelte han, at jernbaneorganisationernes indre opbygning nu var afsluttet. Foreningen er nu et faktum, og ingen skal få lov at vælte den. For gennemførelsen af arbejderne fodringer er det nødvendigt at have en slagkraftig organisation. Endvidere udtalte han sig lidenskabeligt for et forenet Europa. Det måtte medføre, at fagforeningens opfyldte ikke blot nationale opgaver, men også internationale, sammen med kolleger i andre lande. Under alle omstændigheder måtte man efterstræbe enhed. Endvidere arbejde for sikring af freden.

Engang havde man undertegnet en verdenspagt mod krigen, »Kellog-pagten«. De, der nu arbejder på at forbyde atombomben, tilkendegiver derved, at de slet ikke ønsker at forhindre krigen. Fagforeningen måtte modsætte sig enhver form for krig, samt nogle menneskers undertrykkelse af andre. Vi afviser princippielt og fuldstændig al krig.

Fagforeningen vil proklamere disse grundprincipper, og ligeledes kravet om den fulde personlige frihed. Derved har den givet et personligt bidrag til arbejderklassens befrielse.

Dette møde var udtryk for de tyske jernbaneforbunds enhed og styrke.

Mandag den 11. begyndte kongressen i »Hans-Sachs-Haus«, en bygning, som tilhører byen.

Der deltog 600 repræsentanter for de 550.000 medlemmer, som forbundet tæller indenfor alle kategorier. Desuden var der gæster fra Frankrig, England, Holland, Luxemburg, Østrig, Svejs, Sverige og Danmark.

Formanden, Hans Jahn, bød et hjerteligt velkommen til de inden- og udenlandske gæster og sluttede med under kongressens tilslutning at udtale mindeord over de medlemmer, der er døde siden sidste kongres.

Kongressen konstituerede sig og derefter fik gæsterne ordet for at hilse på kongressen.

Præsident Hermann, der repræsenterede bandedirektionen i Essen, betonedede nødvendigheden af at holde hovedet klart i en vanskelig tid.

Harvey Brown, lederen af det amerikanske højkommissariats afdeling for arbejdsspørgsmål og selv gammel fagforeningsmand, henviste til bolchevikernes forstyrrende kræfter, der forsøgte at forstyrre genopbygningen. Endvidere pegede han på betydningen af at fremme beskæftigelsesmulighederne, at forøge boligbyggeriet og at inddrage flygtningene i produktionsprocessen, hvorved man unddrog bolchevikerne næring.

Frank Kenney fra det britiske fredskommisariat erklærede, at det havde glædet ham, at der var et par af de delegerede, der råbte og forsøgte at virke forstyrrende, hvilket viste, at den personlige frihed stod ved magt. En sådan frihed er livsgrundlag for et virkeligt fagforbund.

Tofahrn, sekretær i ITF opridsede målene, som foreningen måtte stille mod. Den måtte være en skole for det politiske demokrati. »Sørg for, at jeres organisation har styrke og kvalitet, og at jeres medlemmer forstår, hvad det drejer sig om«.

F. Lorrent fra den franske arbejderorganisation sagde, at de franske jernbanefolk havde lidt så meget under krigen, at de ikke ønskede flere krige. Alt had var dem fjernt. Han håbede, at den fransk-tyske tilnærmelse måtte fuldbyrdes, og at det kunne føre til det forenede Europa. Han sluttede med ønsket om, at venskabet måtte leve.

Efter at adskillige andre talere havde hilst kongressen, forelagde formanden foreningens toårsberetning fra 1. april 1948—31. marts 1950.

Kongressen behandlede bl. a. afskedigelserne, der skulle foretages, hvilket forbundet havde forhindret ved at gå med til 44 timers ugen med lønafkorting; men ville ikke vedblive med at bringe ofre. Krævede forbedringer af levestandarden for jernbanemændene og hensyntagen til de foreningsmæssige fordringer ved lovmæssig regulering af forholdene.

For at komme igennem den lange dagsorden mødte repræsentanterne fra kl. 9—13 og 15—19.

En eftermiddag, den 14., var dog afsat til en udflugt. Med 20 af forbundsbanernes biler kørtes der fra Hans-Sachs-Haus over Wattenscheid, Bochum o. s. v. til Blankenstein, hvor der blev serveret kaffe i en gammel borg, der var indrettet som restaurant. Turen fortsattes gennem Ruhrområdet tilbage til Gelsenkirchen.

Lokomotivførerstatistik.

Sidste punktum i artiklen »Lokomotivførerstatistik« i D. L. T. nr. 15, side 176 (1950), giver mig anledning til et lille indlæg. Jeg er langt bagefter svenskeren.

Fra den dag, jeg begyndte, og til den dag, jeg holdt op med at gøre tjeneste på DSB's lokomotiver, dels som fyrbøder og dels som fører, har jeg kørt 1 231 728 km. Det er strækningskørsel, da jeg ikke har regnet rangering med. Hvor mange km rangering med godstog på de forskellige stationer kan beløbe sig til, har jeg ingen mening om.

Nyborg, den 14. august 1950.

Th. Vaaben,
ps. lkf.

Et par ord om ildløs i sommerhuse.

Forsikringsforeningen har gentagne gange været stillet overfor den situation, at et medlems sommerhus er brændt totalt ned, og alt, hvad der var i huset, er gået tabt.

En sådan ildsvåde betyder naturligvis et meget alvorligt tab for den pågældende, hvis han ikke er opmærksom på den bestemmelse, som findes i alle brandpolicer, gående ud på, at indbogenstande, der midlertidigt befinder sig andet sted i riget end angivet i policen, kun er dækket med 15 pct. af forsikringssummen.

I almindelighed regner man ikke med at have indbogenstande, herunder garderobe m. v., for ret store beløb med sig i sommerhuset, der som regel kun beboes nogle måneder af året. Praksis viser imidlertid noget andet, idet erfaringer går ud på, at det allermeste af familiens garderobe, dens linnet, porcelæn, køkkentøj m. v., som er med på sommerturen, ofter repræsenterer stor værdi, og der skal derfor ikke mistes ret meget af den slags ting, før det løber op i betydelige beløb.

Vi henstiller derfor til alle vore medlemmer, der har sommerhus, at gennemgå, hvad de sædvanligt har med under deres ophold i huset, og beregne, hvorledes værdien af disse ting svarer til 15 pct. af den samlede brandforsikringssum, idet de genstande, der til stadighed befinder sig i sommerhuset, skal forsikres særskilt.

Kommer De herefter til det resultat, at værdien ikke står i et rimeligt forhold til forsikringssummen, tilråder vi, at de henvender sig til vor tillidsmand og taler med ham om den billigste og bedste måde at bringe sagen i orden på.

Det, det gælder om, er at sikre sig, at forsikringen absolut dækker for de i sommerhuset beroende værdier. Risikoen for en total brandskade i et sommerhus er langt større end i en beboelseslejlighed, idet materialet er mere brandfarligt og slukningsforholdene langt vanskeligere.

Her gælder i høj grad det gamle ordsprog om at kaste brønden til, før barnet drukner.

Den gensidige Forsikringsforening for
Tjenestemænd ved Statsbanerne.
Bestyrelsen.

Åbningstale ved ITF's kongres i Stuttgart 1950.

Af kongressens præsident R. Bratschi.

Kongressens præsidium.

*Fra venstre til højre: A. Kummernus, H. Jahn, J. H. Oldenbroek,
O. Becu og R. Bratschi.*

Jeg har fået den store ære på ITF's generalråds og eksekutivkomité's vegne at byde eder alle, ærede gæster, venner og kammerater hjertelig velkommen til ITF's XXI. kongres i Stuttgart.

Måske bør jeg derefter komme med en forklaring, hvorfor jeg har fået det ærefulde hverv at fungere som kongressens præsident. I forening med frie fagforeningsinternationales oprettelse har en vigtig forandring fundet sted indenfor ITF's ledelse. Vor ven og kollega, Oldenbroek, som siden vor uforglemmelige Edo Fimmens død i 1942 har styret ITF's skæbne som dets generalsekretær, er nu valgt til generalsekretær for den nye frie fagforeningsinternationale. I hans sted har eksekutivkomitéen ved sit møde i februar 1950 udpeget hidtilværende præsident i ITF, vor kammerat Omer Becu, til tjenestegørende generalsekretær for ITF. Derved er også posten som præsident for vor organisation ledig. I min egenskab af eksekutivkomitéens ældste medlem blev jeg derfor anmodet om at overtage præsidentskabet til denne kongres. For ikke at sætte ITF i forlegenhed har jeg imødekommet dette ønske. Efter nyvalg til generalråd under kongressen kommer det også til, at vi skal vælge en ny præsident for ITF; indtil dette vil jeg bede eder om overbærenhed og bistand i min virksomhed som kongressens præsident.

Kongressens sæde.

Jeg er eder endnu en forklaring skyldig; denne gang bestemmelsen om stedet for vor kongres. Ved sit møde i oktober 1948 besluttede eksekutivkomitéen at forlægge kongressen til Wien, hvis de østrigske forbund kunne påtage sig værtskabet. Med denne beslutning skulle vore østrigske kammerater holde en hædersbevisning og en offentlig erkendelse for sin holdning, trofasthed og arbejde faglig set. Vor forespørgsel mødte ikke blot et beredvilligt svar i Wien ang. anmodningen om at organisere kongressen, men støttedes endog med entusiasme og iver af vore østrigske kammerater. Da beslutningen var taget i denne sag, havde vi regnet med, at Wien i 1950 skulle være en fri stat og Østrig et frit land, d. v. s. befriet for de fremmede okkupationsarméer. Desværre blev denne forhåbning ikke indfriet. Østrigs okkupation består endnu. Jeg tvivler ikke på, at de østrigske forbund ville have gjort alt, hvad der stod i deres magt for også under sådanne omstændigheder at muliggøre en friktionsfri gennemførelse af kongresforhandlingerne. Sikker havde vi ikke behøvet at savne mangel på den velbekendte østrigske gæstfrihed, som jernbemandssektionen i 1949 mødte i Innsbruck. Imidlertid anså eksekutivkomitéen ikke, at alle spørgs-

mål i forbindelse med de delegeredes uhindrede indrejse og kongressens gennemførelse var klarlagt tilfredsstillende nok for, at man skulle kunne stå ved beslutningen om at forlægge kongressen til Wien. ITF's kongres er et offentligt forum, hvor en har ret til at sige, hvad han vil, og kongressen bør også forblive en sådan samlingsplads for fri meningsudvikling. Eksekutivkomitéen anså, at tiden endnu ikke er moden til, at man skulle kunne gennemføre en kongres af en sådan natur i Wien.

På ITF's bestyrelses vegne takker jeg vore østrigske kammerater for deres viste beredvillighed og giver samtidig udtryk for vort ønske, at Østrig og dets vakre statelige hovedstad Wien snart skal kunne glæde sig til fuld og uhæmmet frihed, og at den skal kunne tage imod en senere ITF-kongres, på den måde, som vi er vant til, når det gælder vore østrigske kammerater.

Samtidig vil jeg takke de tyske forbund for, at de straks gik i brechen og overtog ansvaret for kongresarrangementet, inden der endnu var tid til, at London kunne komme i betragtning — denne by, som også under den anden verdenskrigs mørkeste år holdt modet og troen oppe hos Europas folk og hele verden. Da vi nu forlægger kongressen til Tyskland, 5 år efter den ulykkelige krig, som nazisterne og facisterne så samvittighedsløst og forbryderisk satte i gang, betyder dette et modigt skridt, som bør bidrage til at overvinde de følelser, som krigen efterlod sig i millioner af menneskers sind, og derfor også et vigtigt bidrag i kampen mod rådende krigspsykose og for opnåelse af varig fred. Vi glæder os over, at der i Tyskland findes stærke fagforeninger, som er beredt og i stand til at fortsætte det af nazisterne så brutalt afbrudte arbejde

for fred og social retfærdighed. Vi holder kongres i det land, i hvilken nazismen afstedkom større ødelæggelser indenfor de faglige og politiske arbejderorganisationer, end noget andet sted. Vi bøjer os for de forkæmpere, som måtte give deres liv på skafottet, i fængsler og koncentrationslejre, og vi retter vor tak til dem, som har overlevet al terror og stadig er lidende og dem, som i dag sætter al deres kraft ind på den faglige genopbygning.

Vi har således iblandt os Friedel Jahn, som af Edo Fimmen betegnede som den tapreste kvinde i den tyske modstandsbevægelse. Hun blev anholdt efter et årelangt farligt arbejde og blev anbragt i enecelle i 2 lange år, forflyttedes derefter til tugthus i 4 år og derefter til koncentrationslejr.

Videre har vi Heinz Kummerowsky, Wuppertal og Poul Emmen Krefeld, som ligeledes arbejdede for den illegale modstandsgruppe og dømtes til 10 års tugthus.

Vi har Max Pester, Köln, som dømtes til 6 års tugthus, Mathias Hermond, Nürnberg, som anholdtes flere gange og spillede en stor rolle ved Gørdelers og generalernes omstyrtningsforsøg. Derefter vil jeg gerne nævne Otto Faller, Karlsruhe, og Carl Molt, Stuttgart, samt den ledende sjæl i modstandsbevægelsen, Hans Jahn, som Edo Fimmen anså for at være en af de tapreste, heldigste og mest konsekvente modstandere af Hitler, som nogensinde er fundet.

Ligesom vor kongres bør ses som en hædersbevisning til de faldne frihedskæmpere, er den også som en opmuntring og inspiration for dem, som overlevede krigen, og frem for alt for vore kammerater til at fortsætte kampen for friheden, for social ret og demokratisk ordening og fred.

Et blik ud over plenarforsamlingen.

Situationen i Tyskland.

Når vi fra udlandet betragter den udvikling, som for tiden finder sted i Tyskland, tror vi at have grund til uro. Adskillige hændelser erindrer os om en højst ubehagelig optræden i tiden efter første verdenskrig. I den bayerske rigsdag har fornylig en fremstående forkæmper mod nazismen holdt en opsigtsvækkende anklage tale, som gjorde stærkt indtryk, og jeg citerer ud fra dette:

»De oprindelige nationalsocialister, dem, som tilhørte de uforbederlige, står i intim kontakt med hinanden; de træffes i hemmelighed og forsøger uforsonligt at danne mere vidtomspændende foreninger indenfor forskellige myndighedsorganer, og disse er meget svære at få fat på, skønt deres underjordiske indflydelse ingenlunde gør sig mærkbar blot ved besættelse af forskellige embedsposter. Kampen mod det unge tyske demokrati er flammet op over hele linien. Det altoverskyggende spørgsmål er, om dette demokrati påny skal tabe denne kamp ved forblindelse, svaghed og uenighed, ligesom det skete i 1929 på Weimarrepublikens tid.«

Den person, som udtalte den advarsel, er ingen mindre end den tidligere ministerpræsident for Bayern, Högnér.

Visse retsprotokoller fra politiske rettergange tyder på, at de forhenværende nationalsocialisters indflydelse ikke er så dårlig, hvad den tyske ret angår. Hvordan det står til med demokratiet i Østtyskland behøver vi ikke at tale om fra denne talerstol. Her er der overhovedet ikke tale om noget demokrati i den betydning af ordet, som vi er vant til, det drejer sig i stedet for om et sådant partis herrevælde, som ikke efterlader fagforeningerne nogen mulighed til fri udvikling.

Om vi trods alt er rede til at række det tyske folk hånden og give udtryk for denne indstilling gennem vor kongres, så sker det med et sideblik til den ånd og de kræfter, som er sat i gang i de tyske fagforeninger, og som der gives udtryk for i det tyske forbunds 1. maj opråb i 1950, hvor man krævede afstandtagen fra en ny slags nationalisme og militarisme samt det tyske næringslivs nyordning og indføjelse i den europæiske genopbygning.

Tilbageblik på ITF 1948/49.

Det er skik og brug, at ordføreren ved ITF's kongresser kaster et blik tilbage på Federationens virksomhed i den tid, der er gået siden foregående kongres, uden dog naturligvis forud at gribe ind i debatten om sekretariatets og generalrådets omfangsrige og interessante virksomhedsberetning.

Først har jeg den glædelige pligt at fastslå, at vor faginternationale siden den forrige kongres i Oslo er vokset i omfang og styrke. Kammerat Becu kunne i Oslo pege på, at ITF i samtlige 45 lande talte over 105 medlemsorganisationer med 4½ million forbundsmedlemmer. Vi omfatter i dag 47 lande med 130 faglige organisationer og mere end 5 millioner medlemmer. Da man for 2 år siden som særlig betydningsfuld fremgang noterede det store

amerikanske jernbanemandsforbund og de tyske fagforeningers tilslutning til ITF, så kan vi i dag slå det faktum fast, at yderligere et antal fagforbund i USA har tilsluttet sig vor organisation, ligesom de japanske søfolk og havnearbejderforbund, samt at ITF atter har fået fast fod i Sydamerika, det forreste Orient, Pakistan og andre dele af verden. ITF's stilling i Frankrig er konsolideret og forbindelserne med fagforeningerne i Italien har atter kunnet optages.

Antallet af tilsluttede forbund og medlemmer er ikke ene afgørende, dog må denne faktor tillægges en afgjort betydning indenfor de frie fagforeningsorganisationer, hvor det ikke er påkrævet at være medlem, og hvor medlemsantallet er en målestok for forbundsmedlemmernes tillid.

Alene jernbanemandssektionen har i de sidste 3 år noteret en tilvækst på næsten 2 millioner medlemmer, men også de andre faste sektioner kan udvise en glædelig medlemsfremgang. Derudover er der siden sidste kongres dannet 2 nye sektioner for civilflyvepersonalet og dybhavsfiskere, et initiativ, som er kongressen særlig velkommen.

Civilflyvesektionen må nu nærmere skaffe sig klarhed ang. de tilsluttende medlemmers forhold i de respektive lande. Det kommer til at vise sig aktuelt i denne forbindelse, samt drage hensigtsmæssige slutninger på det internationale område. Jeg er overbevist om, at vor kongres skal blive en værdifuld støtte til den nye sektion. En lang række af de spørgsmål, som vedrører civilflyvepersonalet, kan nu endelig løses på international basis. For ITF's vedkommende åbner sig her et vidtstrakt og taknemligt virkefelt.

Hidtil har det været søfolkene og havnearbejderne, som kunne drage den direkte nytte af virksomheden i ITF. Søfarten er jo i sig selv verdensomspændende, og vigtige spørgsmål af social natur kan kun reguleres af international vej, sådan spørgsmål bør ITF's sekretariat forsøge at løse i intim samvær med tilsluttende søfolk og havnearbejderforbund og i samarbejde med international arbejdsbureau i Geneve.

Men også for alle øvrige sektioner udfolder ITF's sekretariat og ansvarlige tjenestemænd en intensiv virksomhed. Samtlige sektioner har under den 2-årige periode, som virksomhedsberetningen sigter til, afholdt sine sektionskonferencer, hvorved adskilligt værdifuldt arbejde er udført, takket være de grundige forberedelser, som er gjort i sekretariatet. Dette arbejde kan atter genoptages ved de sektionskonferencer, som nu kommer til at finde sted indenfor rammen af kongressen, som derefter kritisk skal gennemgå slutresultaterne.

De tilsluttende organisationer behøvede under den forløbne virksomhedsperiode ikke at gribe så hyppigt til strejke for at gennemføre deres faglige kampmål. Dette faktum er et vidnesbyrd om forbundets voksende styrke og indflydelse, eftersom arbejdsgiverne ved forhandlinger med indflydelsesrige forbund kun underskriver aftaler, som garanterer arbejdernes rettigheder.

Verdensfreden og ITF.

En opgave, som ITF under hele sin virksomhed ofrer særlig stor opmærksomhed på, er fredens bevarelse. Federationen unddrog sig ikke for drastiske foranstaltninger, da den derved troede at kunne forhindre krigeriske hændelser og sikre freden. Siden 1920 har ITF gentagne gange og intensivt taget del i kampen mod fredsbrudere og angribere. I overensstemmelse med den karakter og betydning, som betegner de tilsluttende medlemmers professionelle virksomhed, har ITF i denne henseende gået længere end måske nogen anden organisation. Jeg vil særlig erindre om den rolle, som ITF spillede under mellemkrigsperioden, og som har vundet erkendelse fra alle de lejre, hvor man deltog i kampen mod nazismen og facismen. Man overvejer ikke i ITF's ledelse nogen ændring i denne politik, når det gælder at opretholde de sande fredsbestræbelser.

Derimod afslår ITF at indordne sig i de faglige organisationer, der ikke står i den mellemfolkelige fredsviljes tjeneste, men som fortrinsvis følger en enkelt stats eller statsgruppes politiske formål, som det eksempelvis er tilfældet med de såkaldte »Fredskomiteer«. Den kampagne, som føres af disse »Fredspartisaner« og understøttes af hele verdens kommunistiske organisationer, kræver et »betingelsesløst forbud mod atombomben« samt en »streng international kontrol« af forbudets gennemførelse. Det kan næppe være kongresordføreren sag at gå ind på enkelthederne i disse »partisaners« argumenter eller overhovedet befatte sig med de uvederhæftige fornærmelser, som de frie fagforeninger udsættes for af »partisaner« med mere eller mindre høje akademiske udmærkelser. Det bør imidlertid fastslås, at denne partisanbevægelse ikke formelt kræver opretholdelse af freden i det store og hele, men kun efterstræber forbud mod et specielt våben. Ganske vist drejer det sig om et våben af særlig stærk ødelæggende virkning. Men fra andre sider stiller man sig spørgsmålet om øvrige store ødelæggende våben såsom giftgas, bakterier, dødsstråler og alt hvad nu videnskaben kan komme med, kan være mindre uhyggelige end atombomberne. Videre måtte man stille sig det spørgsmål, om de destruktive midler, som man greb til under den første og anden verdenskrig, anvendes i fornyet og mere ødelæggende og omfattende skala, ikke også er egnede til at tilintetgøre, hvad der er opbygget i løbet af århundrede af civiliseret arbejde. Skulle dette forbud mod et sådant våben betyde, at krigen iøvrigt skal betragtes som tilladelig, ja næsten normalt middel ved opgørelse mellem stater og folk af rådende meningsforskelle og interessemodsætninger.

I så fald ligger »partisanernes« fredskrav betydeligt længere tilbage i udvikling, end der foreskrives i Kellog-Briandpagten for mere end 20 år siden. Denne pagt indeholdt intet mindre end en afstandtagen fra krigen som sådan, og er undertegnet af alle betydelige nationer i verden. Var den ikke blevet trådt under fødderne af nazisterne og

facisterne, så havde den anden krigs udbrud været helt umulig. Nu kan i stedet Forenede Nationer som sin hovedopgave påtage sig helt at bevare freden, og har med dette formål for øje bygget en vældig organisation op med sikkerhedsrådet i spidsen.

Et forbud, der er rettet mod et enkelt våben, betyder jo i og for sig en trusel mod freden, ganske uanset, at dette våben er det grusomste og uhyggeligste af alle. Vor kamp må simpelthen føres mod krigen som det middel, man griber til ved mellemfolkelige konflikter, samtidig som vor opposition retter sig mod al slags tyranni mod menneskene. De våben, som den moderne krigsførelse benytter sig af, er uden undtagelse uhyggelige og umenneskelige. Vi kan absolut ikke rette forbud mod sådant et våben og samtidig indirekte retfærdiggøre anvendelsen af alle andre, da vi jo overhovedet afviser tanken om krig. Valget af det våben, som rammes af »partisanernes« forbud, er betegnende for hele denne »Partisanbevægelses« ensidige natur. De triste hændelser i det fjerne østen, hvis virkelige udspring man næppe kan nære nogen tvivl om, og hvis videre udvikling kan komme til at stille stormagterne og frem for alt Forenede Nationer overfor store udgifter og hård prøve, viser, hvor velbegrundet den tvivl var, som man fra forskellige steder nærrede angående denne fredsbevægelses alvorlig mente hensigt.

Freden er uden tvivl et af vore største værdier. Vi agter at gå i brechen for fredens bevarelse med samme overbevisning og alvor, som vi gjorde forhen. Men hvor højt man end måtte sætte freden, står i alle tilfælde retten, friheden og menneskeværdier højere. Menneskene skiller sig fra alle skabte væsener på jorden ved, at han ejer en sjæl. Om ikke dette specielle menneskelige skal komme til skade, må man bevare den åndelige frihed.

ITF og WFTU.

Ved vore kongresser i Zürich og Oslo spillede ITF's forhold til faglige verdensfederation WFTU en fremtrædende rolle. I Zürich prægedes diskussionen af den faste vilje at komme frem til en form for sammenhold. Det stod klart for os og gør det fremdeles, hvilken umådelig stor betydning en hel verdens ompændende arbejderorganisation har for fredens bevarelse samt for social rettighed og frihed for menneskeheden. Vi ved, med hvilke forhåbninger faginternationales tilkomst efter den anden verdenskrig vakte hos millioner af arbejdere, og vi var rede til at gøre alt, hvad der stod i vor magt, for ikke at skuffe disse forhåbninger.

Udviklingen siden 1946 har imidlertid klart og tydeligt vist, at noget samarbejde med de kommunistiske fagorganisationer ikke er mulig. Så længe som det bare er spørgsmålet om fred for enhver pris, kan man også fremkalde enighed til enhver pris. Forståelse forudsætter dog et minimum af enighed i spørgsmålet om mål og middel. Da disse forudsætninger ikke findes, er der heller ikke mulighed for enighed. De i østen eksisterende arbej-

Danske jernbaneorganisationers repræsentanter på kongressen.

derorganisationer, som går under navnet fagforeninger, og som udgør den hovedsagelige form i verdensføderation, har ingenting tilfælles med os uden selve organisationsbetegnelserne. Ligesom man i østen lægger en helt anden betydning i ordet »Fagforening«, har ligeledes begrebet »demokrati«, »frihed«, »social retfærdighed«, »fred« en helt anden betydning i østen.

ITF og ICFTU.

At et samarbejde i længden ikke var mulig, fremgik også tydeligt af de diskussioner, der førtes ved vor Oslo-kongres. Denne adskillelse, som i og for sig er beklagelig, men dog ikke kunne undgås i længden på grund af kravet om ærlighed og hæderlighed, er senere blevet total. Det stod klart, at det ikke blot drejede sig om udtrædning af de organisationer, der ikke ville gå med til den kommunistiske fagforeningspolitik i WFTU. I december forrige år oprettedes der en anden fagforeningsinternationale under navnet »Fri Fagforeningsinternationale«, ICFTU. Denne nye verdensorganisation omfatter de frie fagforeninger i omtrent 50 lande i alle verdensdele og tæller omkring 50 mill. medlemmer.

Vi bindes sammen med Frie Fagforeningsinternationale af fælles mål: Den arbejdende menneskeheds velfærd, uanset race eller tro. Vi slutter op om den nye Internationales side, fast besluttet at opnå dette mål gennem fælles arbejde i ånd og frihed, gensidig agtelse og fortrolighed. Mellem den nye Internationale og de gamle prøvede fagsekretariater, til hvilke ITF regner sig, er allerede et vekslende arbejde begyndt. Bevis for, at dette samarbejde kommer til at blive fremgangsrigt, indrømmes ikke mindst af det faktum, at vor gam-

le ven Oldenbroek, hvis 30 årige virksomhed i ITF vi skulle ofre særlig hæder på denne kongres, udnævntes til generalsekretær for den nye verdensomfattende organisation.

Ubesværet af indre modsætninger og partisplid kan den nye organisation helt ofre sig for sine store opgaver. ICFTU kommer også til at støtte de kræfter, som efterstræber et fastere samvirke mellem de europæiske folk. Dette samvirke har også fået et kraftigt stød gennem den storartede amerikanske hjælpevirksomhed, til hvis tilkomst og gennemførelse de amerikanske fagforeninger spillede en afgørende rolle. Og at det må lykkedes at udforme samarbejdet på en sådan måde, at samtlige europæiske folk får mulighed for at yde deres bidrag, og at det arbejde, som udrettes af folk på anden side havene, vinder anerkendelse som et alvorligt og oprigtigt tænkt bidrag til fredens og frihedens bevarelse.

H U S K

for at undgå standsning i forsendelsen af D. L. T. ved flytning at meddele postvæsenet den nye adresse. Det hænder ikke så sjældent, at medlemmer undlader eller glemmer ovennævnte meddelelse til postvæsenet, hvilket forårsager ulemper både for medlemmet og for kontoret.

Oplysningsarbejdet.

På det nylig afsluttede tillidsmandskursus blev der ved afslutningen rettet en opfordring til deltagerne om at medvirke til oprettelse af en studiekreds i deres respektive afdeling i den kommende vinter. Emnet hertil skulle ikke være vanskeligt at finde, idet tiden, vi lever i, er fyldt med problemer af forskellig art.

Landsoplysningsudvalget henstiller, at bestræbelserne i så henseende støttes, således at alle interesserede melder sig til deltagelse i en studiekreds, hvor det valgte emne drøftes.

Ved flere lejligheder, hvor formen for oplysningsarbejdet er blevet drøftet, er det problem sat under debat, om studiekredse i virkeligheden er den bedste og mest effektive form for oplysningsarbejdet. Enkelte har gjort den opfattelse gældende, at studiekredse er udmærket, men kan på nogle virke afskrækkende, idet de pågældende nærer en vis frygt for i en eventuel diskussion at røbe deres mangel på viden.

Indenfor Landsoplysningsudvalget er der enighed om, at denne form er den bedste eventuelt suppleret med foredrag, der har tilknytning til det i studiekredsen behandlede emne. Udvalget er ikke ene om denne opfattelse. Erfaringerne andre steder fra giver os ret, og selv om det for lokomotivpersonalet med de skiftende tjenester er forbundet med visse vanskeligheder at give møde regelmæssigt, anbefaler vi vore medlemmer at dygtiggøre sig ved deltagelse i en studiekreds.

Det er rigtigt, at det ikke er enhver beskåret at kunne udtale sig frit og utvungent, men er man først kommet hinanden lidt nærmere ind på livet, hvilket jo er tilfældet, når man samles i en intim kreds, viser det sig, at det ikke er så svært. Og en saglig diskussion, hvor argumenterne støttes af kendsgerningerne, giver ofte en betydelig bedre forståelse af problemerne end læsning af tykke bøger. Det frie ord med meningsudvekslinger virker opdragende på menneskene.

Vi gør også opmærksom på, at vor organisation står tilsluttet Arbejdernes Oplysnings Forbund (AOF), og vore medlemmer kan altid enten personligt eller skriftligt henvende sig der og få råd og vejledning. Adressen er:

Nørre Farimagsgade 11, København K.

Tillige er der i forskellige større provinsbyer lokale afdelinger.

Hvis mulighederne af en eller anden årsag

ikke er til stede for dannelse af en studiekreds, opfordrer vi afdelingerne til at forsøge arrangement af foredrag. Emnevalget hertil skulle ikke være vanskeligt, og i den forbindelse undlader vi ikke at gøre opmærksom på, at der sidste vinter blev udført et anerkendelsesværdigt arbejde på dette område af flere afdelinger, og vi opfordrer til, at disse igen i den kommende vinter tager initiativet under den ene eller anden form.

Selvfølgelig kan intet arrangeres uden at være forbundet med udgifter, og støtte hertil ydes, når ved sæsonens slutning anmodning herom indsendes til Landsoplysningsudvalget.

En anerkendt og udmærket form for dygtiggørelse er brevskolene, og medlemmer, der er interesseret heri, kan ved henvendelse til Arbejdernes Oplysnings Forbund få de fornødne oplysninger. Udgifter forbundet med brevskolene refunderes af Landsoplysningsudvalget, blot behørig dokumentation herfor indsendes.

Det er Landsoplysningsudvalgets håb, at vore medlemmer vil interessere sig for oplysningsarbejdet i den kommende vinter, og vi appellerer til hver enkelt om at dygtiggøre sig for herved bedre at forstå den begivenhedsrige tid, vi lever i.

P. u. v.
S. Suneson.

AOF meddeler.

I arbejdet for dygtiggørelsen af fagligt interesserede medlemmer viser det sig, at brevscoleundervisning får større og større betydning, og AOF anbefaler følgende emner at beskæftige sig med i vinter:

Dobbelt bogholderi	kr. 18,—
Nationaløkonomi	» 14,—
Bedriftsøkonomi	» 14,—
Kommunalkundskab	» 14,—
Aktuelle faglige problemer	» 12,—
Rationalisering	» 10,—
Arbejdsstudier	» 10,—
Talerteknik	» 10,—

Vi undlader ikke at gøre opmærksom på, at der til denne form for undervisning ydes tilskud fra landsoplysningsudvalget, og de af vore medlemmer, der er interesserede, bedes sætte sig i forbindelse med AOF, der har afdelinger over hele landet.

Fremtidsperspektiver.*Særlig banegård for fremtidstrafik ved Polititorvet.*

Social-Demokraten har for nogen tid siden i en artikel behandlet spørgsmålet om de små forhold på hovedbanegården, og om, hvorledes trafikken eventuelt kan omlægges ved at anlægge en ny hovedbanegård ved Polititorvet.

Da spørgsmålet har interesse, bringer vi et uddrag af artiklen:

Københavns hovedbanegård skal udvides — før eller senere. Alle trafikekspertes har forudset denne kendsgerning, men spørgsmålet er blot om, hvordan man praktisk kan gennemføre en tilfredsstillende ordning. Storkøbenhavns stigende befolkningstal og dermed udflytningen til nye boligområder har nødvendiggjort en væsentlig omlægning af statsbanernes fremtidsdispositioner. S-togs trafikken udvides med nye linier Glostrup—København—Lundtofte og med linien ned mod Køge, foreløbig til Vallensbæk.

I statsbanekredse — navnlig blandt de yngre ingeniører og trafikteknikere — har man nu opmærksomheden henledt på en aflastning af hovedbanegårdens enorme trafik således:

Hovedbanegården skal alene betjene den sjællandske lokaltrafik, og der bør bygges en fjerntrafikbanegård ved polititorvet, nærmere betegnet for godsbanegårdens arealer. Denne nye banegård skal være forbeholdt de rejsende til og fra Fyn—Jylland, hvilket vil sige fjerntogstrafikken.

Det er unægtelig en trafikal revolution, der her er tale om, men set på lang sigt, er den nødvendig. Der er naturligvis den mulighed, at en aflastning af hovedbanegårdens trafik kan ske ved en omlægning af S-togene, som nu optager 4 peroner. Nu er hovedbanegården centrum for al S-togskørsel, men såfremt man i DSB omlagde S-togsdriften sådan, at hovedbanegården blev en almindelig S-togsstation, som alle andre stationer af samme art, ville der kunne spares 2 spor, som så kunne være til rådighed for langturstrafikken eller fjerntrafikken, som det hedder. S-togene skulle således kun have et par minutters ophold på hovedbanegården. Denne ordning, hvorefter S-togene ikke har København H. som centrum, vil spare penge både for de rejsende og DSB. 2 spor kan altså frigøres til fjerntrafikken.

Da den nuværende hovedbanegård blev taget i brug i 1911, var antallet af rejsende til og fra banegården ca. 1 million. I fjor blev der købt ca. 5 mill. billetter alene på hovedbanegården. Pladsforholdene er trænge. Den ud- og indgående trafik er meget stor, og der regnes med, at ikke mindre end 25 mill. mennesker hvert år er på hovedbanegården. I 1912 regnede man med, at hovedbanegården skulle betjene ca. 1 mill. rejsende! En udvidelse er påkrævet, ikke mindst fordi der skal være plads også til de mennesker, der skal modtage eller tage afsked med de rejsende.

På nuværende tidspunkt kan der naturligvis intet siges om, hvordan statsbanerne vil løse pro-

blemerne, men der arbejdes med planerne om en særlig fjerntogs-station ved polititorvet.

— Jeg kender ikke statsbanernes planer, udtaler overborgmester H. P. Sørensen til Social-Demokraten, og jeg er ikke trafikekspert. Men det er muligt, at den af Social-Demokraten nu foreslåede trafikdeling engang skal virkeliggøres. Jeg kunne godt tænke mig, at trafikken blev delt på den måde, at der kom en fjerntogs-banegård ved polititorvet i forbindelse med særlige jernbanespor direkte til havnen. På den anden side finder jeg det betænkeligt, hvis man agter at indføre rute-skibene til havnen ved den eventuelle fjerntrafikbanegård, som alene skal være forbeholdt rejsende til og fra Fyn—Jylland, tog, som kører uden stop mellem København og Korsør. Ruteskibene vil betyde så talrige oplukninger af Knippelsbro og Langebro, at det bliver mere end generende for brotrafikken til og fra Amager. Emnet om en fjerntrafikbanegård og dermed også omlægning af visse sporvejslinier, er under alle forhold interessant, og det kan blive et livligt grundlag for udveksling af meninger her i storbyen.

Engrospristallet.

En gros-pristallet er påny steget — denne gang med hele syv point på en måned. Tallet er pr. august 1950 beregnet til 292 mod 285 for juli og 283 i juni i år. I august sidste år var en gros-pristallet 255 — og i august 1939, sidste måned før krigen, lå det på 111.

Inden for de enkelte en gros-pristalgrupper har vegetabiliske levnedsmidler haft den største stigning, nemlig 16 point, dels på grund af den væsentlige stigning i hvedeprisen ifølge de nye lovbestemmelser, dels som følge af mindre prisstigninger for rug, mel og gryn, kakaobønner, chokolade, margarine og margarineolie. Endvidere er foderstoffer steget 12 point, animalske levnedsmidler (d.v.s. flæsk og kød) seks point, tekstil og konfektion er gået otte point op, det skyldes især de højere priser på uld, bomuld, bomuldsgarn og bomuldsvarer. Jern, metaller, træ og papir er steget fire point og kemisk tekniske varer, bl. a. rågummi, er gået ni point op. Gødningsstoffer er faldet tre point.

Importvarer under et ti point og hjemmemarkedsvarer fem point, mens det særlige pristal for eksportvarer kun gik to point i vejret.

Lønforhøjelser for kanadiske Jernbanemænd.

Langvarige Lønforhandlinger er kommet til et tilfredsstillende Resultat efter Overenskomst mellem de kanadiske Jernbaneselskaber og Jernbaneorganisationerne.

Den nye Overenskomst indebærer en Forhøjelse paa 17ct., Forligsnævnet havde foreslaaet 7 ct., for at afværge en eventuel Konflikt. Den nye Overenskomst, der traadte i Kraft den 1. Marts d. A., faar Gyldighed 1 Aar.

I. T. F.

Jubilæumsforeningen for lokomotivførere i 1. distrikt.

Jubilæumsfesten afholdes onsdag den 18. oktober 1950 kl. 12 i »Karnappen«, Niels Hemmingsensgade 10. Medlemmer 20 kr. Pensionister 15 kr. Meddelelse om deltagelse sendes til
Carl E. Johansen, Vigerslev Alle 19, 3., Valby.
Indtegningen slutter den 10. oktober 1950.
Husk 20 g smørmærker.

Personalia.

Forfremmelser pr. 1-10-50.

Lokomotivfyrbødere til lokomotivførere:
J. P. Bøyesen, Københavns Godsbanegaard, på Københavns Godsbanegaard.
G. Gaarde, Fredericia, i Padborg.
V. B. D. Nielsen, Næstved, i Nykøbing Falster.
H. R. L. Jørgensen, Helsingør, på Københavns Godsbanegaard.
O. I. Israelsen, Tønder H., i Padborg.

Ansættelse som lokomotivfyrbødere pr. 1-10-50.

Lokomotivfyrbøderaspiranterne:
J. E. Andreasen, Korsør, i Korsør.
E. E. Hansen, Nyborg, i Korsør.
E. A. Sturm, Padborg, i Padborg.
B. Holm, Aalborg, i Aalborg.
E. E. Christensen, Københavns Godsbanegaard, i Helsingør.
H. Stokholm, Nyborg, i Roskilde.
P. V. Borum, Struer, i Roskilde.
H. K. Pedersen, Fredericia, i Padborg.

Forflyttelse efter ansøgning pr. 1-10-50.

Lokomotivførerne:
A. Preisler, Esbjerg, til Københavns Godsbanegaard.
J. E. M. Søgaaard, Herning, til Fredericia.
F. V. Nielsen, Padborg, til Fredericia.
J. H. S. Møller, Odense, til Nyborg.

J. P. Kjærsgaard, Nyborg, til Padborg.
E. L. H. Kristensen, Korsør, til Odense.
O. R. Jelsing, Nykøbing Falster, til Korsør.
H. Larsen, Padborg, til Nyborg.
C. S. E. Petersen, Viborg, til Fredericia.
J. Themsen, Lunderskov, til Københavns Godsbanegaard.
K. C. Bøjsen, Københavns Godsbanegaard, til Lunderskov.
W. K. Højberg, Padborg, til Randers.
S. A. Hansen, Haderslev, til Esbjerg.

Forflytninger efter ansøgning pr. 1-10-50.

Lokomotivfyrbøderne:
T. E. Andersen, Helsingør, til Københavns Godsbanegaard.
K. L. Jensen, Korsør, til Nyborg.
P. F. Pedersen, Padborg, til Fredericia.
K. L. Hansen, Korsør, til Nyborg.

Rettelser til adressefortegnelsen.

Enghave elektroførerafdeling:

Formandens navn og adresse rettes til: B. A. Jensen, Syvens Alle 2, Kbhvn. S., telf. Sundby 6495 ulla.
Kassererens navn og adresse rettes til: O. Christoffersen, Hørdumsgade 67, 1., Kbhvn. SV.

Lokomotivfyrbøderafdelingen:

København Gb. Kassererens adresse rettes til: Valhalsgade 2, st., Kbhvn. N.

Dødsfald blandt medlemmer.

Lokomotivfører C. C. Andersen, Kbhvn. Gb, død den 21. september 1950.

Rettelse.

I D. L. T. nr. 18 for 20. september er optaget en rettelse til lommebogen vedrørende emolumenter m. v. Sætternissen har været på spil, idet der i spalten »rangergodtgørelse« for lokomotiv-, elektro- og motorførere er anført kr. 0,44,5, hvilket er forkert; bedes rettet til: kr. 0,24,5.

REDAKTION:

E. Greve Petersen (ansvarhavende), Aage Hansen.
Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hellerup 7269.

ANNONCE-EKSPEDITION:

Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hellerup 7269. — Kontortid kl. 10—16.
Postkonto 20 541.